

Mona

Zeg me wie ik ben

Mona

Sofie Van Gestel

© 2019 - Sofie Van Gestel

Omslagbeeld: Annelies Kolacny

Omslagontwerp: Luc Jansen

ISBN 9789402192926

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur Sofie Van Gestel.

www.sofieflora.be

Daar zat ik dan. De beklemming van het warme bed verruild voor de vrijheid van de kille zetel. Morgen zouden de maskers afvallen. Of toch de zijne.

Hoe was het zover kunnen komen? Ik was tweeënveertig en had een zootje gemaakt van mijn leven. Ik had gelogen en bedrogen. De ruiten van mijn eigen geluk ingegooid. Omdat ik maar één ding wilde: graag gezien worden.

Ooit had het er veelbelovend uitgezien. De kaarten hadden niet perfect gelegen, maar ze hadden meer dan genoeg kansen geboden op een mooi en gelukkig leven. Het was niet genoeg geweest.

Mona (0-21)

Echografie bestond nog niet toen ik mij aankondigde. Mijn moeder wilde de onwetendheid voor zijn en was naar een kaartlegster geweest – een hele goeie, volgens de buurvrouw. De kaarten waren duidelijk geweest: ze zou een jongen op de wereld zetten. Geen haar op mijn moeders nochtans kritische hoofd twijfelde aan de juistheid van de voorspelling. Ze ging naar een babywinkel in de stad en kocht vier houten letters: A, M, N en O. Ik zou een jongen worden en Noam heten. Mijn vader had geen zeg in het verhaal. Hij volgde. De ontzuivering was groot toen ik piemelloos uit haar lichaam en in het leven gleed. Pragmatisch als ze was, wierp mijn moeder een korte blik op de vier letters en maakte er Mona van.

Ik groeide op in een huis waar het altijd naar schoonmaakmiddelen rook. Mijn moeder had het tot haar persoonlijke missie gemaakt om het perfecte gezin in het perfecte huis te hebben. De enige dissonant was het gebrek aan een zoon. Na mij was ze nog eens bevallen van een meisje. Die keer was ze zo verstandig geweest om af te wachten. Hij bleek wederom een zij te zijn. Mijn zus kreeg een echte meisjesnaam, Ann-Sophie, geen dooreen gehusselde jongensnaam. Een koningswens – één zoon en één dochter – was mijn moeder niet gegund. Die bittere pil had ze moedig doorgeslikt.

Mijn vader was een modelburger. Hij was directeur van de lagere school in het dorp waar we woonden. Hij rookte niet, dronk niet, gokte niet en sloeg niet. Dat hij hobby's noch ruggengraat had, deerde mijn moeder niet. Ze was blij dat ze een goede man had. Ze hoorde wel andere verhalen. De saaiheid nam ze er met plezier bij.

Er waren geen jongens in mijn leven. Niet thuis, niet op school, niet in de balletles. De soort waartoe ik had moeten

behoren, maar waar ik niets vanaf wist. Enkel dat ze wild waren en vaak vochten, zo werd toch gezegd. Ik vroeg me af wie de jongen was met wie ik later zou trouwen, en waar hij woonde. Bij de gedachte dat hij misschien in een ander land, of erger nog, in een ander werelddeel zou wonen, vulde een licht ijzige angst mijn borstkas. Mijn moeder zei dat op ieder potje een dekseltje paste, maar wat als God het zo geregeld had dat mijn dekseltje veel te ver woonde om ooit te ontmoeten?

In mijn dagdromen fantaseerde ik de ideale jongen bij elkaar. Hij zou bruine krullen hebben, daar was geen twijfel over. Verder moest hij een beetje groter zijn dan ik, slank en speelde hij gitaar. Hij was lief en grappig en iedereen vond hem leuk. Ik was zeker dat hij ook echt bestond. Het was gewoon een kwestie van goed uitkijken om zeker te zijn dat ik hem niet zou missen. De vraag of die liefde wederzijds zou zijn, durfde ik niet te stellen. Het leek me onmogelijk dat een jongen verliefd zou worden op mij. Ze werden verliefd op échte meisjes, die hun hoofd een beetje scheef hielden en dan lief lachten. Ik was geen echt meisje, ik was een jongen in een meisjeslichaam.

Na de middelbare school, waarin ik de krullenjongen nog niet ontmoet had, ging ik rechten studeren. Ik had een kot gevonden, waar ik helemaal opnieuw kon starten. Mijn klasgenoten zochten andere oorden op. Dat vond ik niet erg. De gedachte om van nul te kunnen starten, in een stad waar niemand mij kende, wond me op. Ik had het gevoel te kunnen kiezen hoe en wat ik was. Aan mijn uiterlijk kon ik niet veel veranderen, maar mijn karakter voelde als een doos lego waar ik naar wens blokjes aan kon toevoegen of van wegnemen. Uit het menu van beschikbare eigenschappen koos ik grappig, los en stoer. Ik nam me voor om wat minder te lezen en wat meer uit te gaan, me niet meer zoveel aan te trekken en wat harder te zijn. Misschien kon ik alvast een

minder braaf kapsel uitproberen. De gedachte alleen al deed mijn maag even samentrekken. Verder wilde ik niemand nodig hebben. Dat leek me een goede start. Ik was klaar om aan mijn eerste jaar te beginnen, samen met vijfhonderd anderen. De kans dat mijn krullenbol daartussen zat, leek me bijna een mathematische zekerheid.

Na enkele weken evalueerde ik mijn toestand: de lessen waren saai, de professoren ongeïnteresseerd en moeilijk te verstaan en de medestudenten hyperburgerlijk. Mijn nieuwe persoonlijkheid leek te werken. Ik had niemand nodig. Of beter: ik had niemand. Punt. Met mijn nieuwe kapsel - lang vanboven, kort afgeschoren aan de zijanten, tot afgrijzen van mijn moeder - leek ik wat stoerder. Dit had het gewenste effect op mijn truttige jaargenoten: iedereen hield afstand. Dit vond ik prima. Ik had geen zin in gesprekjes over de auto die ze van hun ouders hadden gekregen of het merk van hun nieuwe handtas of schoenen. Als ik er dan toch niet bij kon horen, dan was ik maar liever helemaal anders. Heel soms flitste de gedachte door mijn hoofd dat ik graag zo zou zijn als de andere meisjes. Gewoon in het rijtje passen. Maar even snel als het gekomen was, duwde ik de gedachte weer weg. Ik wilde advocate worden om het onrecht in de wereld aan te pakken. Niet om een familietraditie verder te zetten of om in een dure auto rond te rijden. Op het einde van mijn zelfevaluatie vroeg ik me af of ik gelukkig was. Ik kreeg een wee gevoel in mijn buik. Alles verliep naar wens. Ik was weg uit het bekrompen dorp waar ik opgegroeid was, weg uit de saaie, voorspelbare middelbare school en bovenal weg vanonder het juk dat ik mezelf opgelegd had. Dat ik me een veel zwaarder juk op de hals gehaald had, kon ik toen niet zien.

Het voornemen om meer uit te gaan, had ik al snel opgeborgen. Het beste moment van de dag was de avond. Het heerlijke moment waarop het donker werd en niets meer

moest. Meestal slaakte ik een diepe zucht wanneer ik het deken over me heen trok. Eindelijk rust. Dan plooide ik mijn antennes dubbel en borg ze op voor de nacht. Overdag stond ik in intens contact met de wereld en het leven dat zich erop afspeelde. Ik hoorde, zag en voelde. Niet alleen het onmiddellijk zichtbare, maar ook het onuitgesprokene, blikken die gewisseld werden, de zucht die ontsnapte, de sfeer in een kamer, de zwaarte van het hart en de gedachten van sommige mensen. Na een dag leven was mijn potje vol en was ik blij alleen te kunnen zijn.

De maanden gingen voorbij. Ik kan niet zeggen dat ik vrienden had. Ik werkte samen met medestudenten wanneer het moest en op kot at ik wel eens samen met mijn huisgenoten. Er was niemand die ik echt dichtbij liet komen. Mijn perimeter, die me eerst zoveel ademruimte had gegeven, begon me nu af en toe op te vallen. Durfde niemand mij te benaderen, of hield ik ze zelf af?

Eén van mijn kotgenoten, Marlies, studeerde psychologie. Ze leek zich niet veel aan te trekken van mijn perimeter. Af en toe kwam ze 's avonds op mijn deur kloppen om even te babbelen. Ik vond haar lief en echt. Zij kon heel serieus kijken, vooral als ze instemmend humde of nadacht. Ze keek me ook vaak recht in de ogen. Ik besepte dat er in mijn leven niemand echt in mijn ogen keek. Of dat ik niemand in de ogen keek. Het was maar hoe je het bekeek. Ik zag hoe blauw en licht haar ogen waren, hoe oprecht haar blik. Alsof ik recht in haar ziel kon kijken. Als ik wat meliger zou zijn, zou ik zeggen dat zij écht zag wie ik was. Voorbij mijn houding. Als Marlies langskwam, was dat niet enkel om over zichzelf te praten. Ze vroeg ook hoe het met mij ging. Ze vroeg het elke keer. En elke keer was mijn antwoord 'goed', terwijl ik probeerde om mijn blik zo zeker en rustig mogelijk te laten zijn. Het ging ook goed met mij. Alles was onder controle.

Op een dag vroeg Marlies of ik zin had om de volgende avond met wat vrienden van haar mee naar een feestje te gaan. Ze was nog goed bevriend met haar vriendinnen van de middelbare school. Twee van hen deelden een appartement en gaven een feestje. Mijn hoofd tekende meteen bezwaar aan. Mocht ik al advocaat geweest zijn, ik had ongetwijfeld de voltallige jury kunnen overtuigen waarom ik niet zou meegaan. De jury in mijn hoofd leek moeilijker te overtuigen. Of zwegen ze gewoon, voor een keer? Feit was dat ik mezelf 'oké' hoorde zeggen. Wat ik me enkele minuten later alweer beklagde. Wat had ik daar te zoeken? Het was toch rustiger op mijn kamer? Nu ging ik mij blootstellen aan veel nieuwe mensen. Ik moest tegen morgen mijn nieuw aangemeten persoonlijkheid nog eens oefenen. Wat als er iemand was die me nog kende van vroeger? Gelukkig had ik maar één nacht en één dag om me zorgen te maken over wat ik ging aantrekken en hoe ik mijn haar zou doen. Een staart vond ik te braaf, los was het te suf, met speldjes te truttig en opgestoken te kermisachtig.

De volgende dag liep ik de hele dag gespannen rond, in dubio of ik de afspraak niet gewoon zou afzeggen. Zeggen dat ik te moe was, of dat ik me niet goed voelde. Dat zou niet helemaal gelogen zijn, aangezien ik door de spanning ook echt buikpijn had gekregen. Ik stond voor mijn kleerkast. Na ongeveer alles gepast te hebben (dat was niet veel), hield ik het maar bij een jeansbroek en een truitje zonder mouwen. Zo kon ik alvast niet met natte plekken onder mijn oksels betrapt worden. Mijn haar, dat ondertussen bijgegroeid was, ging dan toch maar in een staart, met één lok nonchalant over mijn voorhoofd. Ik deed wat mascara op mijn wimpers en ijsbeerde nog een halfuur door de kamer. Marlies klopte aan en bekeek me glimlachend toen ik de deur opende.

'Relax, het zijn allemaal toffe mensen. Wees maar gewoon jezelf.'

Jezelf zijn, ze had geen moeilijkere opdracht kunnen geven.

Onderweg taterde Marlies erop los. Ze somde op wie er allemaal ging zijn. 'Het feestje wordt gegeven door Ana en Julie. Zij delen een appartement en studeren allebei pedagogie. Verder komen onze andere vriendinnen van de scouts, Sara, Laura en Leen, de broer van Ana, Marius, en de zus van Julie, Delfine. Laura en Sara hebben allebei een vriend. Die van Laura heet Bram en die van Sara Johan. Bram en Laura zijn al samen van in het vijfde middelbaar, maar Sara en Johan zijn nog maar net samen.' Marlies ratelde door.

Ik was allang de draad kwijt, en van de namen bleven er maar een paar hangen. Het deerde me niet. Ik was blij dat ik niets moest zeggen. Wat had ik ook moeten zeggen? Het enige wat ik over mijn lippen had gekregen, mocht iemand geluisterd hebben, zou zijn 'ik ben bang. Ik ben lelijk, klein en houterig en heb niets te vertellen.' Terwijl Marlies praatte, volstond af en toe een hum. Dat had ik van haar geleerd. Het was handig en vulde de gaatjes. Bovendien deed een welgeplaatste hum de mensen gewoon verder vertellen. Heel handig en bijna altijd inzetbaar. Maar zou het vanavond volstaan?

De muziek was te horen tot op de straat. Dat was niet ongewoon in deze studentenstad. Dat ik eraan zou deelnemen, was wel ongewoon. Gelukkig had ik een gids bij. Hoe hoger we de trappen opgingen, hoe luider de muziek klonk. De deur van het appartement stond wagenwijd open. Het was de enige deur op de bovenste verdieping. Je kon maar twee kanten op: door de deur of rechtsomkeer maken en de trappen terug afdalen. Ik volgde Marlies, door de deur. Mijn ogen moesten even wennen aan het donker. In de trappenhall hadden Tl-buizen een hel wit licht verspreid, binnen waren enkel hier en daar kleine lampjes aan. Op de vensterbank stonden lege confituebokalen met een theelichtje in. Overal zaten, hingen en stonden mensen.

Vooral meisjes, maar hier en daar ook een jongen. Marlies werd meteen omhelsd en geknuffeld door een paar meisjes. Met de bijhorende gillettjes. Ik stond achter haar, geduldig wachtend en de omgeving in mij opnemend. De meeste jongens hingen aan of bij een meisje. Dat waren waarschijnlijk de koppels waar Marlies het onderweg over had gehad. Ik speurde verder en zag een jongen alleen staan, tegen de muur geleund. Hij was zo knap dat ik niet meteen kon wegstaren. Hij had een wit hemd aan en een zwarte broek. Het verschil met mijn mannelijke medestudenten die tijdens de examens ook een wit hemd en een zwarte broek droegen, was subtiel maar maakte een wereld van verschil. Terwijl mijn medestudenten duidelijk een pak hadden geleend van hun vader, of met hun moeder naar een klassieke winkel waren geweest voor iets 'tijdloos', had deze jongen stijl. Het witte hemd spande net iets strakker rond de borstkas, met één knopje meer losgemaakt. Ook de broek was van een moderne stijlvolle snit. Deze kerel had smaak, zoveel was duidelijk. Zijn uitstraling werd compleet gemaakt door zijn zwarte bril, die opvallend en modern was. Ik hapte naar adem. Dit type jongen had ik nog niet vaak zien rondlopen in deze studentenstad. Ik keek voor mij. Marlies stond er niet meer. Ik besepte dat ik een beetje verloren stond te dralen aan de deur. Nu was het aan mij. Ik stapte langs de muur, in de richting van de tafel waarop de drank stond. Een grote pot sangria: dat zou me zeker ontspannen.

Ik knabbelde op het fruit, dronk wat van de sangria en keek rond. Op deze manier zou het wel moeten lukken om het feest te overleven. Ik had nog met niemand gepraat en niemand leek zich dat aan te trekken. Perfect. In het midden van de ruimte waren enkele mensen aan het dansen. Het was me nog niet duidelijk vanwaar de muziek kwam en wie die koos. Ik vroeg me af of ik deze avond ook nog zou gaan dansen. Ik gokte van niet, maar je wist maar nooit. Ik schonk mezelf een tweede glas sangria in en genoot ervan om in mijn

eigen bubbel te zitten. Ongestoord rondkijken en drinken. Dit zat goed.

Opeens begon er een lied dat leek op een volksdanslied. Iets dat ik niet kende. De meisjes liepen joelend naar het midden van de kamer en gingen op de grond achter elkaar zitten. Ze maakten roeibewegingen en gingen dan zwaaiend met de armen heen en neer. Ik begreep er niets van. Iedereen leek een code te kennen waarvan ik nog nooit gehoord had. Ik voelde mij wel vaker een buitenstaander. Nu voelde ik mij een regelrechte alien.

‘Als ze straks ook nog zakdoek leggen gaan spelen, ben ik weg,’ siste een stem naast mij.

Ik keek opzij en zag de hippe kerel staan. Hij stond naast mij met een fles wijn en een leeg glas in de hand, zijn blik neerbuigend gericht op de hoop meisjes op de grond.

‘Echt, ik wist dat ik niet moest komen. Die zijn zo kinderachtig. En Leuven is zo’n strontstad.’

Ik keek hem vragend aan.

‘Mijn zus was al weken aan het zagen dat ik naar dit feestje moest komen. Ik heb uiteindelijk ja gezegd, om van haar gezaag vanaf te zijn.’

‘En wie is jouw zus?’ vroeg ik. Een vraag die totaal onbelangrijk was, want naast Marlies kende ik niemand.

‘Ana, die met de rode strik in haar haar. In het midden van de roeiboort.’

‘Oké...’ zei ik aarzelend, niet goed wetend hoe dit verder moest. ‘En hoe heet jij?’

‘Marius’

‘Ik ben Mona,’ zei ik, ook al had hij niets gevraagd.

Hij leek niet te reageren.

‘Studeer jij ook in Leuven?’

‘Nee, in Antwerpen. Architectuur, het laatste jaar. Antwerpen is ten minste een stad. Met cultuur en interessante mensen. Leuven is echt zo’n burgerlijk gat. Een groot dorp. En iedereen loopt er zo hoog mee op.

Onbegrijpelijk.' Marius stak de fles wijn in de lucht. 'Drink je mee?'

Ik knikte.

Hij draaide zich om en liep naar een zetel in de hoek van de kamer. Hij plofte neer en goot zijn glas vol. Ik bleef staan, twijfelend of ik nu ook gewoon in de zetel moest ploffen. Hij dronk van zijn glas en keek me aan. Ik ging naast hem zitten.

'Mona dus.'

Hij had mijn naam dan toch gehoord.

'En wat doe jij hier?'

'Ik ben meegekomen met een vriendin, Marlies.'

'Ah Marlies, van de scouts. Die ken ik. Studeert psychologie. Jij ook?'

'Nee, we zitten samen op kot. Ik studeer rechten.'

'Rechten, dat is interessant!' Voor het eerst keek Marius me aan. 'Kom je uit een familie van advocaten misschien?'

'Euh, nee, totaal niet zelfs. Mijn vader is directeur op een lagere school en mijn moeder is huisvrouw. Geen advocaten in de familie.'

'Hmm.' Marius keek weg. Hij schonk zijn glas opnieuw vol. Mijn sangria was ondertussen op. Ik nam de fles wijn, die Marius tussen onze voeten op de grond gezet had, en schonk mijn groot glas halfvol. Ik had al genoeg op.

Ik keek naar hem. Hij was echt knap, en hip. Een student architectuur. Ik voelde me bekrompen en burgerlijk. Hij was duidelijk een man van de wereld.

'Tja, rechten...,' begon ik. 'Ik zou graag later bij de Verenigde Naties gaan werken. Ik wil iets betekenen en van de wereld een betere plek maken. Daarom heb ik rechten gekozen. Veel van mijn medestudenten komen uit families van advocaten of notarissen en willen gewoon op het kantoor van hun papa of mama gaan werken. Ik had gehoopt interessante mensen te ontmoeten in Leuven, maar dat is dik tegengevallen. De paar boeiende mensen die ik al ontmoet

heb, studeren iets anders dan rechten. Ik pas er echt niet tussen.'

'Maar dat zijn wel mijn toekomstige klanten,' onderbrak Marius mij. 'Van die psycholoogjes en pedagoogjes zal ik niet rijk worden. Die huren of kopen een oud huis. Met een beetje geluk steken ze er nieuwe ramen in en verven ze de boel, maar meer ook niet. Het zijn jouw medestudenten die mij later opdrachten zullen geven. Ze krijgen van mammie of pappie een lap grond en moeten er alleen nog een huis opzetten. Ik zou ze toch maar te vriend houden, als ik jou was. Misschien zit er wel een goede partij tussen.' Marius grijnsde. Dat was het dichtste bij een lach dat ik hem al gezien had.

Hij vulde zijn glas nog eens bij.

'Mona.... Dat komt toch niet van de Mona Lisa?'

Ik schudde mijn hoofd terwijl ik een slok nam.

'Dat is zo'n overroepen schilderij. Het is mooi, en tijdloos, ja, en ze glimlacht mysterieus, maar om er nu zo lelijk over te doen. Elke keer als ik in het Louvre kom, staat er weer een horde Japanners te drummen voor dat kleine schilderijtje, terwijl er zoveel knappere kunst bestaat. De mens is toch echt een kuddedier.'

Ik knikte instemmend. 'Ga je vaak naar Parijs?' Ik vond het niet erg om zijn overduidelijke voorzet binnen te koppen. Voor een jongen met inhoud deed ik graag wat moeite.

'Ik probeer toch één keer per maand te gaan, zeker als er weer een interessante tentoonstelling is.'

'Ik vind het Louvre zelf een beetje groot,' zei ik aarzelend, terwijl ik nauwlettend zijn gezichtsuitdrukking in de gaten hield.

Hij begon meteen enthousiast te knikken. 'Er zijn veel interessantere musea dan het Louvre. Het Louvre heeft gewoon heel veel hangen, maar musea zoals die van Rodin of Picasso zijn ook echt de moeite.'

'Absoluut.'

Marius dronk zijn glas leeg. 'Zin in een quiz?'

Zonder op een reactie te wachten, vervolgde hij: 'De eerste heb ik eigenlijk zonet weggegeven, maar goed. Parijs of Londen?'

'Parijs dan zeker?' zei ik lachend.

Marius ging onverstoort verder. 'Honden of katten?'

Ik aarzelde even. 'Honden of katten.... Ik houd eigenlijk niet zo van dieren. Ik vind...'

'Ik haat honden, en hondenbaasjes nog meer,' onderbrak Marius me, 'en katten zijn totaal onnuttige beesten.' Hij was goed op dreef. 'De zee of de Ardennen?'

Ik dacht snel na. 'Ik vind ze allebei wel leuk.'

'Telt niet, kiezen!' drong Marius aan.

Ik probeerde te denken als een architect. Die zou de zee ongetwijfeld interessanter vinden, met zijn strakke lijnen en nooit-eindigende beweging. 'De zee?' zei ik aarzelend.

'Juist! De zee is prachtig. Die lijnen! En die golven. Pure poëzie. Nog twee. Madrid of Barcelona?'

Gaudí flitste door mijn hoofd. 'Barcelona?'

'Correct! Barcelona, de prachtigste stad van Europa, na Parijs. Real Madrid of FC Barcelona?'

'Oei, voetbal daar ken ik niets van,' stamelde ik bedremmeld.

'Ik ook niet,' gierde Marius. Hij leek het zelf hoogst amusant te vinden. 'vijf op vijf, een perfecte score. Proficiat!'

Ik glunderde. Wat een bizarre avond was dit. Ik kwam op een feest waar ik niemand kende en uitgerekend de knapste en interessantste jongen van de hoop was met mij in gesprek. Ik kon het moeilijk geloven. Ik besloot de realiteit even binnen te brengen.

'Ben je hier alleen?' flapte ik er snel uit, voor ik me kon bedenken.

'Hoe bedoel je?'

'Tja...euhm, of je hier misschien met je vriendin bent?'

‘Die dan nu ergens onder de zetel ligt te wachten of zo?’ zei Marius schamper. ‘Nee hoor, ik ben hier alleen, en ik ben ook alleen. Ik had een vriendin, maar dat is gedaan. Voor haar was Parijs de Eiffeltoren. En de Eiffeltoren was Parijs. Ze kende niets van cultuur.’

Mijn hart leek groot en vol lucht te zitten. Dit was zo spannend. Ik, het onzichtbare meisje, was de gesprekspartner van een architect in wording. En we leken elkaar nog te begrijpen ook.

‘Jij nog wat wijn?’ vroeg Marius.

‘Ja, doe maar,’ zei ik, terwijl ik mijn glas voor hem hield.

‘Ik ben al blij dat er wijn is. Ik ben niet zo voor bier.’

‘Ik ook niet,’ stemde ik in.

Toen de fles leeg was, ging Marius de volgende halen. Het aanstekelijke ‘Parachute’ klonk door de kamer. Ik begon te bewegen in de zetel. Marius kwam eraan.

‘Ga je mee dansen?’ vroeg ik.

‘Toch niet op deze muziek? Dit is echt een schijntied.’

Ik zweeg en stopte met bewegen. Vanbinnen in mijn lijf ging de beweging gewoon verder. Ik had zin om te dansen en keek naar de dansende meisjes in het midden van de kamer. Ik had zoveel zin om ertussen te staan, mijn ogen te sluiten en me te laten meezuigen door de muziek. Muziek kon me meenemen, weg van waar ik was. Maar niet nu. Nu zat ik in één zetel met de knapste jongen van het feest, die mij blijkbaar niet oninteressant vond. Onze benen raakten elkaar. Heel de lengte van mijn bovenbeen zinderde van de lichaamswarmte van Marius. Zelfs als ik gewild had, had ik niet kunnen opstaan uit de zetel.

Marius vulde mijn glas bij. Dit zou wel de laatste worden. Ik was serieus licht in mijn hoofd. Het draaide al een beetje.

Ik voelde Marius bewegen naast mij. Ook zijn lichaam kon duidelijk niet stil blijven zitten bij dit ‘schijntied’. We dronken zwijgend en keken naar de dansende meisjes. Als Ana zotte

toeren uithaalde op de geïmproviseerde dansvloer, klakte Marius met zijn tong en schudde hij zijn hoofd.

‘Ben jij ouder dan Ana?’

‘Zie je dat niet? Ik ben twee jaar ouder.’

Ana keek naar ons, zwaaide enthousiast en wierp een kushandje naar haar broer. Hij klakte nog eens met zijn tong.

‘Het ziet er wel een vrolijke zus uit.’

‘Iets te vrolijk ja. Ze zou beter wat serieuzer worden. Ik denk dat ze nog altijd in sprookjes gelooft.’

Ik zweeg. Ik had ook heel lang in sprookjes geloofd, of toch willen geloven. Ik vond de wereld uit de boeken die ik las zoveel mooier en warmer dan het echte leven, dat ik heel lang gedacht en gehoopt had dat de boeken de echte wereld waren, en ik in een illusie leefde. Maar het bleek toch andersom te zijn. Het leven was echt en de boeken verzonnen. Ik voelde een grote bel verdriet opborrelen. De combinatie van de wijn, de vrolijke meisjes en de vrees niet interessant genoeg te zijn, eiste zijn tol. Het liefst lag ik nu alleen in bed, onder de dekens, met niemand om me heen. Geen mand om door te vallen, geen foute antwoorden te geven, enkel een onvoorwaardelijke cocon van stilte en duisternis om me heen. Ik slikte de bel weg. Dit was niet het moment om emotioneel te worden. Nu was ik de niet-burgerlijke rechtenstudente die niet danst op schijtmuziek.

Ik voelde iets warm en nat aan mijn oor. Ik draaide mijn hoofd en zag het hoofd van Marius heel dichtbij.

‘Ik blijf hier slapen vannacht,’ hijgde hij in mijn oor, terwijl hij zijn hand op mijn bovenbeen legde. Ik verstijfde. Was dit wat ik dacht dat het was?

Ik draaide mijn hoofd nog wat verder naar hem. Onze neuzen raakten elkaar. Mijn benen werden slap. Ik liet mijn voorhoofd tegen dat van Marius hangen, heel even, om te bekomen. Marius pakte mijn kin, tilde het een beetje op en kustte me. Heel mijn lijf werd slap als warme was. Zonder te stoppen met kussen nam hij het glas wijn uit mijn handen en

zette het op het tafeltje achter mij. Hij kwam daarbij half over mij liggen. De muziek klonk hol, alsof we in een andere dimensie zaten. Hij kuste gretig en ik ging mee. Zijn hand schoot onder mijn bloes en in één beweging maakte hij de sluiting van mijn beha los. Zijn vingers gleden onder de beugels door. Zijn hand was warm, en behendig. Plots klonk de muziek terug zoals ervoor. Ik wist heel helder waar ik was. Op een feestje, in een zetel, met veel mensen die ons konden zien. Ik had het gevoel dat iedereen keek. Ik maakte me los uit de kus en opende mijn ogen. Iedereen stond nog gewoon te dansen en te praten. Niemand lette op ons. Maar ik was me ervan bewust, en kon niet meer doen alsof zij er niet waren. Marius nam mijn hand en trok me mee uit de zetel. Ik volgde. Hij opende een deur en sloot ze achter ons. Koude novemberlucht stroomde binnen door het open raam. Het bracht me nog meer terug naar de realiteit. Ik stond in een onbekende slaapkamer van een onbekend appartement met een onbekende jongen, die Marius heette en architect zou worden. Een jongen waarvan ik nooit had gedacht dat hij naar mij zou kijken, laat staan mij zou kussen. Hij duwde me het bed op, schoof mijn bloes omhoog en kuste me van mijn buik tot mijn nek. Hij rook een beetje te hard naar wijn en ik vond hem wat te voortvarend met zijn handen. Misschien was dat wel de gewoonte in Antwerpen? Wat wist ik daar trouwens van? Ik had het gevoel dat ik geen nee kon zeggen. Er was ook helemaal geen vraag gesteld.

Tim (42)

Woensdag 7 maart

In, even vasthouden en uit, twee, drie, vier. Met een zucht duwde Mona zich recht. En in, weer naar beneden. In de les leek het allemaal wat vlotter te gaan, maar die zonnegroet moest en zou ze doen. 'De zonnegroet is de beste yoga-oefening die er is en zorgt voor een goede start van de dag.' Zo zei toch Annemieke. Mona had zich voorgenomen om elke woensdag- en zaterdagochtend te starten met een kwartiertje yoga. De zonnegroet mocht daarbij niet ontbreken. Haar hoofd zoemde en haar lichaam voelde zwaar. Veel zwaarder dan tijdens de les. De hoeveelste zonnegroet was dit? Annemieke zei altijd dat het belangrijk was om elke oefening driemaal te doen. Was dit nu de tweede of de derde?

Buiten was het nog donker. Het huis was stil. Mona hield van dit moment van de dag. De wereld was zich nog aan het beraden of ze al in gang zou schieten of nog even zou blijven soezen. Zij had gekozen voor het eerste, maar voelde dat haar lichaam geen bezwaar zou hebben gemaakt tegen nog wat blijven liggen in bed.

Haar voeten plakten aan het yogamatje terwijl ze zich opduwde, het hoofd naar beneden. Deze houding maakte haar altijd wat benauwd, maar volgens Annemieke gaf de doorbloeding van het hoofd je extra rust en inspiratie. En Annemieke kon het weten: ze deed al dertig jaar yoga en was het levende voorbeeld van het positieve effect ervan. Ze was soepel, stapte elegant en straalde alleen maar rust uit. Ze droeg haar grijze haren met trots. Geen haar op haar hoofd dat eraan dacht om het te laten verven. Lang leve de natuur. Mona keek ernaar met een mix van afgrijzen en bewondering. Als zij zich maar eens zo onafhankelijk zou

kunnen opstellen van de mening van anderen. Maar, echt, dat grijs deed je er toch wel oud uit zien.

Na de zonnegroet volgde de kathouding. Deze vond Mona heerlijk: het hol en bol maken van haar rug deed deugd. Alsof ze elk werveltje kon laten op- en afrollen.

Maandag zou Marie negen worden, dat betekende dat ze dit weekend cakejes moest bakken. En liefst nog een beetje versieren ook. Ze overliep in gedachten de ingrediëntenlijst: eieren had ze nog, suiker zeker, bloem ook, maar was er nog voldoende boter? Dat zou ze moeten bekijken en eventueel op het boodschappenlijstje zetten. Toen ze pas in het dorp waren komen wonen, werd Marie vijf. Toen had Mona geen tijd gehad om zelf iets te bakken, en had ze in de winkel een paar pakken wafels gekocht. Ze was die ochtend op school binnengegaan om Marie, met de wafels, naar de klas te brengen. De mama van Bente had haar gekruist in de gang, een net iets te lange blik geworpen op de wafels die ze vasthad en poeslief gelachen. De dag nadien aan de schoolpoort had Bentes mama met de glimlach gezegd 'dat had ik nu niet van jou verwacht, dat jij zomaar iets zou kopen in de winkel in plaats van iets zelf te bakken.' Die sneer was flink binnengekomen. Mona had die avond thuis verontwaardigd staan fulmineren dat de mama van Bente uiteraard altijd wel zélf de traktaties voor de kinderen bakt – ze had dan ook tijd genoeg, dat kalf – maar dat zij nu eenmaal een drukke job had en niet elke avond zomaar tijd had om cakejes of wafels te staan bakken. Ze had tegen Tim beweerd dat ze boven dit soort commentaar stond, en dat zij zelf wel zou beslissen of ze wafels zou bakken of niet. Feit was wel dat ze sinds die dag, voor elke verjaardag van haar dochters, de mixer bovenhaalde en zelf iets bakte. Wat ze zichzelf soms wel toeliet, was om cake te bakken van een pakje bakmix. Maar verder dan dat ging het niet. Meer nog, sinds kort voldeden gewoon cakejes in een vrolijk papiertje niet meer. Cakejes heetten nu cupcakes en moesten bovenop vrolijke

versiersels dragen. Ook al moest ze daarvoor tot middernacht in de keuken staan, de andere mama's zouden haar niet meer minachtend bekijken. Eén ding was zeker: haar dochters zouden met échte, zelfgemaakte cupcakes naar school gaan.

Hoeveel keer had ze haar rug nu al afgerold en weer opgerold? Bij deze oefening kon ze blijven gaan. Ze wierp een blik op de klok. Ze was al tien minuten bezig. Nog vijf minuten. Annemieke benadrukte altijd het belang van afronden met een korte meditatie in ruglig, om alle opgewekte energie vrij te laten stromen. Met een diepe zucht legde Mona zich languit op haar matje. Platte rust. 'Focus op je ademhaling en voel elk lichaamsdeel zonder oordeel, als een pure ervaring,' ze hoorde het Annemieke zo zeggen.

Ze probeerde haar adem te controleren en te tellen. Altijd als ze op haar adem moest letten, ging het net de foute richting uit. Dan begon ze extra diep in te ademen en krampachtig lang uit te ademen. Ze werd er altijd wat ijl van in haar hoofd. Dat was volgens Annemieke niet de bedoeling. Je moest je adem op een natuurlijk ritme in en uit laten gaan. Als vanzelf. Maar hoe natuurlijk en 'vanzelf' was het om op een hard matje te liggen ademen wanneer je je voor hetzelfde geld nog een keer had kunnen omdraaien in bed... 'Nee, zo negatief mag ik niet denken,' flitste het door het hoofd van Mona. 'Gedachten zijn krachten,' zei Annemieke altijd, dus was het belangrijk om de dag te beginnen met affirmaties. Positieve gedachten. Welke zinnen moest ze ook al weer opzeggen? 'Ik ben goed zoals ik ben', 'Ik laat al mijn zorgen los' en 'Vandaag wordt een mooie dag'. Elk tienmaal op te zeggen. Ook hier geraakte Mona de tel kwijt. Voor de zekerheid zei ze elke zin nog een keer. Beter elf keer dan negen.

'Zo, dat hebben we weer gehad.' Met die gedachte rolde Mona haar matje op. Tijd om de douche in te springen, zich aan te kleden en te eten. Het was woensdag, dus zou Tim de meisjes naar school brengen. Zij kon meteen na het ontbijt

naar haar werk vertrekken. En dat was nodig ook, er lag veel werk op haar te wachten. Ze voelde zich zwaar toen ze de trap opging. Alsof het alweer avond was en tijd om te gaan slapen. Wat had ze daar zin in: zich onder de dekens oprollen en slapen. Ze stond voor de deur van de badkamer, met de klink in de hand. Ze nam een extra teug lucht en duwde de klink naar beneden. Tijd voor actie!

Zaterdag 10 maart

De yogasessie van vanmorgen was wel heel kort. Na de zonnegroet had Mona er genoeg van. Ze suste zich met de gedachte dat rustig een kopje koffie drinken in haar eentje aan de keukentafel ook een vorm van ontspanning was. Buiten mengde het donker van de nacht zich met het opkomende licht, in een onbestemd grijs. Mona hield van deze grijze tint. Niet uitbundig stralend en ook niet de duisternis van de nacht. Dit grijs leek een belofte in zich te dragen. Alsof er iets beter en lichter op komst was.

Ze voelde de warme koffie binnenglijden. Koffie moest warm zijn, heel warm. Je moest het nét niet te warm vinden, dan was koffie op z'n best. Lauwe koffie vond ze afschuwelijk, maar dat betekende dat je je kop relatief snel moest leegdrinken. Op koffie-afspraken kon ze niet anders dan haar koffie ook lauw drinken, anders was het wel snel over. Dat hoorde erbij. Mona keek de tuin in. Ze keek naar de struiken die wachtten op een zonovergoten dag om hun lichtgroene knoppen en blaadjes te doen openspringen. Vanachter in de tuin stond het kippenhok, waar de kippen ongeduldig pikkend rondscharrelden, altijd op zoek naar eten.

Mona keek naar de schaal met paaseieren op de tafel. Ze had zoveel zin om een heel ei, liefst het grootste, in haar mond te steken. Ze wist hoe het voelde en smaakte: het ei dat maar net in haar mond paste, bijten en dan de leegte voelen binnen in het ei. De teleurstelling van lucht, maar de heerlijk

zoete smaak van de chocolade. Je mond die net iets te vol zat. Niet gemakkelijk om weg te slikken en het prikte een beetje in de keel. En na het doorslikken de twijfel of ze er nog één zou nemen. Maar vandaag niet. Mona wist dat de kinderen de eieren zorgvuldig geteld en verdeeld hadden, en dat Marie – als een kleine boekhouder - een papiertje had waarop ze de stand bijhield. Marie had nog drie eieren, Ella nog twee. Daar kon ze dus niet aan komen, maar van de kleine eitjes zou het niet opvallen als ze er eentje nam. Zo snel mogelijk prutste ze het papiertje los. Waarom gingen die dingen toch altijd zo moeilijk open? De zin in chocolade naderde zijn hoogtepunt. De stem van Annemieke probeerde ze nu even niet te horen. Niet nu alsjeblieft. Volgens Annemieke waren er drie dingen die ze moesten schrappen in hun leven: koffie, geraffineerde suiker en piekeren. Ze waren alle drie slecht voor het lichaam en voor het gemoed. Annemieke had natuurlijk gemakkelijk praten. Ze was vijftig plus en had geen kinderen om voor te zorgen. Zij kon waarschijnlijk ook zo lang uitslapen als ze wilde. Zij moest ook niet 's morgens extra vroeg opstaan om wat yoga te kunnen doen, want zij gaf vijf keer per week yogales. Dan zou zij ook geen koffie nodig hebben. Mona probeerde zich te concentreren op de smaak van het paaseitje in haar mond, maar ergens was de pret al bedorven. Waarom moest die Annemieke net nu door haar hoofd passeren? Had een mens dan nooit rust?

Zondag 11 maart

‘Gaan wij ook iets doen voor ons twaalfenhalf jaar huwelijk?’ Uit de toon van de vraag kon Mona niet meteen afleiden of Tim dit zelf een goed idee vond. Hij draaide zijn lege kop tussen zijn handen.

‘Tja... ik weet het niet,’ zei Mona aarzelend. ‘Wat denk jij?’ Met deze wedervraag kon ze wat tijd kopen en afwachten om te zien hoe enthousiast Tim zelf was over dat idee.

Een paar weken geleden hadden Katrien en Hans, een bevriend koppel in het dorp, een groot feest gegeven voor hun twaalfenhalf jaar huwelijk. Mona had er nog nooit van gehoord, maar er bleek zelfs een term voor te zijn: een koperen huwelijk. Niet alleen had Mona niets met getallen waar een komma in staat, ze had ook niets met koper. Ze vond het een kil metaal met een onbestemde kleur. Een kleur die twijfelt of ze bij brons of toch eerder bij goud wil horen. Nee, met koper had ze niets. En feestjes organiseren was ook al niet haar sterkste kant. Het feest van Katrien en Hans was wel fantastisch geweest. Zoals steeds had Mona er vooraf geen zin in gehad. Een zaterdagavond bracht ze liefst thuis op de zetel door. Samen met Tim kijken naar een detective, of een boek lezen. Zich mooi maken en opkleden om naar een feest te gaan, een hele avond in de drukte zitten en dan veel te laat in haar bed kruipen: daar had Mona steeds minder zin in. Na een hele week werken, een hele dag de meisjes rondrijden naar hun hobby's, boodschappen doen, wassen en koken, was ze gewoon moe op zaterdagavond. Dan wilde ze even niets meer. Maar dat ene feest was dus wel heerlijk geweest.

Ze hadden met een paar andere ouders uit het dorp afgesproken. Gelukkig hadden de andere vrouwen uit het groepje voor een origineel cadeau gezorgd. Ook dat was niet Mona's sterkste kant. Als ze zelf voor iemand een cadeau moest verzinnen, stelde ze het meestal uit tot de dag zelf, en moest zich dan naar de boekhandel reppen voor een boekenbon, of naar de winkel voor een fles cava en een doos pralines. Hier was het dus anders gegaan. Een stel creatieve mama's uit het groepje had een constructie in elkaar geknutseld waar briefjes van vijf euro en muntjes van één en twee cent in verwerkt waren. Voor Mona was het een mysterie hoe je zo iets kon verzinnen. Tim en zij hadden gewoon bijgelegd. Er was met andere woorden geen cadeaustress geweest, en ook geen babysitstress. De ouders

van Tim waren net terug van een rondreis door Australië en Nieuw-Zeeland, en zaten te springen om de meisjes te zien. Zij waren dus maar wat blij dat de meisjes bij hen konden komen logeren.

Het feest vond plaats in een prachtig versierde oude hoeve. Katrien had zich, als grafisch vormgeefster, uitgeleefd in het maken van stijlvolle uitnodigingen, menukaarten en bloemstukjes. Alles was met oog voor detail en goede smaak ingericht. Alsof je binnenstapte in een sprookje. Als kind had Mona boeken verslonden. Eén van haar lievelingsboeken uit de eerste jaren dat ze kon lezen, was een dik boek met verhalen over kabouters. Er stonden ook tekeningen in het boek. In elk verhaaltje gebeurde er wel iets, en altijd liep het goed af. De kabouters feestten vaak. Ze hingen dan gekleurde lampions op tussen de bomen, en zaten aan gezellige houten banken te eten en te kletsen. Op het feest van Katrien en Hans hadden precies zo'n gekleurde lampions gehangen. Voor Mona was de toon meteen gezet geweest. Het zien van de lampions had haar een licht en tegelijk een zwaar gevoel gegeven: ze voelde de opwinding die ze gevoeld had bij het lezen over de feestende kabouters, maar daaronder voelde ze een laagje verdriet. Het gevoel dat ze had bij in haar eentje in bed lezen over gezellige families, terwijl ze de kilte om zich heen voelde. Warmte en liefde, of mensen die uitspraken dat ze elkaar graag zagen, dat bestond enkel in boeken.

Het feest was ook voor de rest fantastisch geweest. Het leek wel of iedereen goed gezind was. Het eten was lekker, de drank overvloedig en de muziek herkenbaar. Mona had bijna de hele avond op de dansvloer gestaan. Het was altijd een kleine drempel om zich daarop te begeven, maar eens ze erop stond, wilde ze er niet meer af. Ook Tim had de hele avond staan dansen en lachen met de andere mannen. Mona had zich moe maar ook helemaal opgeladen gevoeld toen ze die

avond thuisgekomen waren. Er was zelfs nog energie en zin geweest om te vrijen.

‘Ik weet het niet,’ zei Tim, ‘het feest van Katrien en Hans was zo fantastisch, dat gaan wij nooit kunnen evenaren.’

Mona knikte instemmend. Als ze nog maar dacht aan een feest organiseren, werd ze al moe. Dat er ook nog bij nemen, bovenop al het andere werk. Mona zuchtte ‘Ik zie het eigenlijk niet zitten om dat te organiseren. Jij?’

Tim schudde zijn hoofd, zijn mond in een streepje getrokken. Mona wist ondertussen dat dat teleurstelling betekende. ‘Laat het dan maar zitten.’

Dinsdag 13 maart

Mona beet op haar lip toen ze het licht weer op rood zag springen. Zo ging het niet vooruit. Volgens haar moeder waren er twee soorten mensen: zij die altijd en overal te laat kwamen, en zij die te vroeg kwamen. En op tijd betekende voor haar een kwartier te vroeg. Onnodig te zeggen tot welke groep haar moeder zichzelf rekende en welke waarden daarbij hoorden. Mona tokkelde met haar vingers op het stuur. Haar brein was nog te suf om al goed te kunnen rekenen, maar al die kwartieren opgeteld in haar leven, zouden haar toch een vakantie opgeleverd hebben. Als kind al vroeg Mona zich af of er niet een derde soort mensen was: zij die net op tijd kwamen. Daar wilde zij toe behoren. Te laat komen betekende nonchalance en desinteresse, te vroeg een neurotische aanleg. Zij wilde geen van beide. Op tijd komen betekende stiptheid, discipline en goed de tijd kunnen inschatten. Mona keek naar de digitale cijfers op het dashboard, 8:22. De afspraak met haar werkpartner was om half negen. Het werd krap om dat op een rustige manier te halen. Op tijd komen betekende ook dat je niet hijgend aangelopen kwam.

Mona probeerde die snelheid van stappen te vinden die